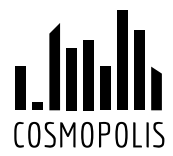

Slunečné dny a mořský vánek

Carole Matthewsová

Slunečné dny a mořský vánek

Carole Matthewsová

Přeložila Alena Gentile

Sunny Days and Sea Breezes

Copyright © Carole Matthews 2020

First published in the United Kingdom in the English language in 2020 by Sphere,
an imprint of Little, Brown Book Group.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

Translation © Alena Gentile, 2022

Cover illustration © Kateřina Brabcová, 2022

ISBN 978-80-271-3325-3

Ahoj,

vzhledem k tomu, že člověk nikdy neví, jaké místo by ho mohlo inspirovat, jevila se dovolená na hausbótu na ostrově Wight jako vynikající příležitost. Nemýlila jsem se.

Ostrov jsem si okamžitě zamilovala. I tak malé místo toho má tolik co nabídnout a budete si tam připadat jako na výletě v čase do přívětivější éry anglického životního stylu.

Náš hausbót byl nádherný, dny teplé a slunečné. Jak bych mohla nenapsat knihu, která se na takovém místě odehrává? Když jsem se tam později vrátila, abych si udělala další průzkum, zamilovala jsem si ostrov ještě víc. Pokud jste ho zatím nenavštívili, určitě Vám doporučuji, abyste se tam vypravili.

Děkuji, že jste si vybrali tuto knihu, a doufám, že se Vám Cockleshell Bay a postavy, které jsem stvořila, budou líbit.

Se srdečnými pozdravy

Carole ☺☺

P.S. Pokud chcete mít přehled o tom, co je nového – nových knihách, skvělých dárkách nebo si jen tak popovídat –, najdete mě na všech sociálních sítích! Spojte se se mnou na Facebooku, Twitteru a Instagramu. Mám také svůj newsletter, ke kterému se můžete přihlásit na www.carolematthews.com. Už se na Vás moc těším!

www.facebook.com/carolematthewsbooks

[@carolematthews](https://twitter.com/carolematthews)

[Matthews.Carole](https://www.instagram.com/Matthews.Carole)

www.carolematthews.com

*Pro Nikki Bloomerovou z Waterstones v Costa del Keynes,
která toho pro autory dělá tolik – vždy mnohem víc,
než žádá povinnost. Děkuji za veškerou Tvou pomoc a přátelství,
jež nás po celá léta pojí. Tak tedy na prodej dalších knih,
abychom mohly nakupovat prosecco ve velkém!*

Kapitola 1

Trajekt vyklouzne z přístavu v Southamptonu a namíří si to směrem k neklidným tmavým vodám Solentské úžiny. Obloha visí nízko, zlověstná a zádumčivá a stejně temná jako moře. Vrcholky vybledlých mraků se zrcadlí v bělostných vlnách. Jako jediná se usadím venku na zadní palubě. Nikoho jiného by v tom počasí něco tak pošetilého ani nenapadlo. Mořský vzduch je prosycený hrozbou deště a já si jen přeju, abych do té zimy měla teplejší kabát. Ten můj je sice elegance sama a ideální na přebíhání mezi schůzkami ve městě, ale proti živlům neobstojí. Vítr si brzy najde všechny skulinky, kudy se mi dostat za krk a do rukávů, a ani voděodolnost kašmíru není zrovna záračná. Jenže já jsem měla při odjezdu naspěch a výběr vhodného šatníku byl tím posledním, na co jsem myslela. Asi to byla chyba. Takhle jsem jen naházela do několika tašek, co mi zrovna přišlo pod ruku, a šla jsem.

Je konec března a mně je jasné, že při letních přeplavbách mívají řady prázdných míst na lavičkách lepší využití. Do začátku prázdninové sezony je daleko a trajekt je pravděpodobně obsazený jen z poloviny, možná ani to ne. Na palubě se objeví několik odvážlivců, aby se navzdory té zimě pokochali výhledem přes zábradlí na vzdalující se přístav, ale po chvíli se zase rychle utíkají schovat zpátky dovnitř, do dusného tepla palubní kavárny. Koupila jsem si tam okoralý sendvič, a vůbec si nedokážu představit, že bych se do něj měla zakousnout. Možná bych ho mohla hodit jednomu z těch ukřičených racků kroužících nad trajektem, ale trochu mě děsí jejich velikost a také to, jak výhrůžně se tváří. Já si připadám tak lehká, slabá a bezvýznamná, až se obávám, aby si nakonec místo nechutného sendviče neodnesli mě.

Zatímco stále ještě dumám nad zjevnými nedostatky okoralé slaniny a nevábne působícího salátu s rajčetem, míjíme nádhernou loď, či

spíše plovoucí město *Queen Elizabeth* z rejdařství Cunard Line, v jeho typických nóbl barvách, mířící nepochybně na nějaké mnohem exotičtější místo, než kam jsem se vydala já. Přesto se nemůžu zbavit pocitu, že jsem na útěku. Status uprchlíka zřejmě nelze definovat nějakou přesně stanovenou vzdáleností. Když chcete odněkud nadobro zmizet, jeden kilometr může být stejně dobrý jako tisíc. Já jen doufám, že v mém případě bude necelých třicet kilometrů stačit, navíc když se k tomu přičte kus moře a ostrovní destinace. Jasně, Mongolsko to sice není, ale snad to i tak bude za něco stát.

Solentské vody jsou jako rušná dálnice, po níž se různou rychlostí prohánějí plavidla všech tvarů a velikostí. Mohla jsem jet s Red Jet, které zrovna prosvištělo kolem, a na ostrov Wight bych se dostala o něco rychleji, ale asi jsem potřebovala cítit pozvolna se prohlubující vzdálenost, prostor otevírající se mezi mnou a mým starým životem.

Může to znít, jako kdybych přesně věděla, co dělám. Jako kdybych měla nějaký plán. Ale nevím. A nemám. Vím jen to, že se potřebuju dostat někam, kde mě vůbec nikdo nezná a nemusím pořád dokola mluvit o tom samém – kde nebudu muset mluvit vůbec a nikdo se na mě nebude soustrastně dívat a říkat si „chudinka Jodie“.

Abych se nějak zabavila, odložím sendvič na lavičku a přemístím se k zábradlí, odkud mám lepší výhled na moře. Jakožto zatvrzelý suchozemec nedokážu přesně určit, jestli stojím na levoboku, nebo pravoboku, ale jeden z těch dvou to bude. Vítr mě bičuje dlouhými vlasy do obličeje a já jsem jediné ráda, že jsem před odjezdem zbytečně neutrácela za foukanou.

Za pár minut se za mými zády rozrazí dveře a připojí se ke mně nějaký otužilý kuřák. Kývne mi na pozdrav a pak si stoupne opodál a začne potahovat z cigarety. Sakra, taky bych si teď jednu dala. Už to bude pár let, co jsem si naposledy zapálila. V mém případě to byl spíš pubertální úlet a moc mě to nebralo. Přesto jsem v pokušení sebrat odvalu a jednu na něm vyloudit. Potřebuju něco cítit, i kdyby to měl být jen pálivý pocit na plicích. Než se k tomu ale odhodlám, naposledy si zhluboka potáhne, odhodí nedopalek do vody a s teatrálním zachvěním zmizí uvnitř. Takže to s tou jeho otužilostí zas tak slavné nebude.

Poté co opět osiřím, zůstanu fascinovaně zírat na zvířenou brázdu za lodí. Vnímám jen hluboké dunění motorů a vibrace pod nohama. V kapse mi začne zvonit telefon a já ho vyndám, i když je mi jasné, kdo volá. Přesně podle očekávání se na displeji objeví Chrisovo číslo, a tak ho rovnou nechám spadnout do hlasové schránky. S mým manželem se mi opravdu mluvit nechce. Vlastně se mi nechce mluvit vůbec s nikým. Co kdybych teď úplnou náhodou upustila telefon do moře? Zatímco o tom přemýšlím, nejistě s ním pohupuju nad zábradlím. Kdyby se potopil až na samé dno oceánu, přestala by Jodie Jacksonová jednoduše existovat? Podařilo by se mi vymanit ze systému natolik, aby mě už nikdo nenašel? Už žádný Twitter, Instagram ani WhatsApp. To zní lákavě. Možná až příliš. Jestli ten telefon ještě jednou zazvoní, hodím ho do moře. Vážně to udělám. A tak vyčkávám, ale telefon se projednou konečně odmlčí. Vypnu zvonění, a i když se pořád ještě zdráhám ho omilostnit, zastrčím ho zpátky do kapsy. Třeba se mi bude hodit pro případy nouze.

Snažím se na nic nemyslet a mít čistou hlavu, nechat vše plynout společně s mořem pod sebou. A skoro se mi to i daří. Za mými zády se ozve vřiskot dvou racků peroucích se o vyhozený sendvič, který se jim podařilo dostat ven z papírového obalu. Asi bych jim neměla říkat, že by bylo bezpečnější, kdyby si klovlí jen do té krabičky. Z lodního komínu se valí černý dým a pokrývá je sazemi, ale oni jsou příliš soustředěni na zplihlý kousek salátu a slizký bílý tuk na slanině, než aby je něco takového rušilo.

Pak se od pobřeží zvedne mlžný opar, a jestli jsem doposud měla nějaký výhled, je po něm. Do cíle dorazím zahalená v mlžném závoji, a to nejen doslova, ale i obrazně.

Plavba trajektem trvá necelou hodinku a brzy už kotvíme v Cowes. Napadá mě, že tu obvykle musí být dost rušno. Dnes by se to teda říct nedalo. Výjev, který mě tady vítá, je jako z černobílého filmu. Svůj boj s nepřátelským světlem mlhy vzdaly, dokonce i barevné vlajky na malých plachetnicích, které lemují vjezd do přístavu, vybledly došeda. Alabastrově bílý písek se dotýká stříbrného moře v propojení s bojovou oblohou.

Jako malá jsem tu jednou byla na prázdninách. To mi bylo asi sedm, možná osm. Vzpomínám si, jak jsme si se starším bráškou Billem hráli na pláži a zahrabávali tátu až po krk do písku. Potom jsme seděli na lehátku a z mastného papíru jedli smaženou rybu s hranolky. To je ale asi tak všechno. Potom jsme začali jezdit každý rok do Španělska a z toho si taky moc nepamatuju. Říká se, že to na ostrově Wight vypadá tak, jako to před čtyřiceti lety vypadalo v celé Británii. To vůbec nezní špatně. Kdybych se tak jen mohla vrátit zpátky do té doby. Byly by mi dva roky a celý svět bych měla před sebou. Ve svém životě bych se mnohokrát mohla rozhodnout jinak.

Kapitola 2

V přístavu nasednu do taxíku, a zatímco se kodrcáme přes celý ostrov k cíli, kochám se pohledem z okna. Řidič si usmyslel, že si budeme povídat. „Poprvé na ostrově, drahoušku?“

„Ano.“

„Pracovní? Nebo snad na dovolené?“

„Jo.“ Jak mu mám asi vysvětlit, že to není ani jedno, ani druhé?

„Je to bezva místo. Až budete potřebovat poradit, jak si to tu co nejvíc užít, víte, kde mě najít.“

„Díky.“

Čistě teoreticky by ho mé jednoslovné odpovědi měly od dalšího pokusu navázat hovor odradit. Ještě se o to párkrát marně pokusí, ale nakonec to vzdá a já se v tichosti zabořím do sedadla. Topení má našťestí zapnuté na plné pecky, takže je v autě útulné teplo a já po mrazivé plavbě pomalu roztávám.

Vypadá to tu docela hezky. Zelené. Hodně zelené. To ale bývá většina míst, když je srovnám s centrem Londýna, kde žiju. Po chvíli se vyšplháme na vrcholek kopce, kde je odpočívadlo označené cedulí VYHLÍDKA.

„Mohl byste mi tu, prosím, na chvíli zastavit?“

Řidič zajede ke krajnici. „Nedáte si zmrzlinu?“

„Ne.“ Opuštěný stánek působí dojmem, že tudy dnes moc zákazníků neprošlo.

„Chtěla bych se tu jen trochu porozhlídnout.“

Vystoupím z taxíku a jdu se podívat na okraj cesty. Pohled na louku přede mnou, plnou prvního jarního kvítí, mě naplňuje nadějí. Svěží zelené pastviny se vlnivě svažují k pásu jiskřivě stříbrného moře, které spojuje zemi s rozlehlou modrobílou oblohou. Jako kdybych se ocitla v úplně jiné zemi. Mlha ustoupila a slunce se tváří, že by si ještě dnes

mohlo prorazit cestu ven. I tak fádňí den je tady nádherný a já jen chvíli zhluboka dýchám čerstvý vzduch a užívám si ten výhled.

Řidič za mnou netrpělivě postává a čeká, co bude. Vráťím se tedy k autu. Po chvíli už sjíždíme k pobřežní silnici na druhé straně ostrova a já před sebou znovu spatřím moře. Pro jistotu si ještě jednou překontroluju adresu, kterou jsem řidiči dala. Zatím se ani jednou nepodíval na navigaci. Za pár minut už taxík odbočí na křivolakou přístavní silnici. Cedule u cesty hlásá: VÍTEJTE V COCKLESHELL BAY.

Řidič zpomalí, zatímco míjíme dlouhou řadu elegantních hausbótů, a nakonec zastaví před jedním z nich. Působí ještě luxusnějším dojmem než ty ostatní.

„Tak jsme tady, drahoušku.“ Otočí se na sedadle a já mu předám relativně nízkou částku, o kterou si za cestu řekl. Ceny místních taxíků se s Londýnem rozhodně srovnávat nedají.

Vystoupíme z auta a řidič mi otevře zavazadlový prostor. „Nechcete s tím pomoci?“ zeptá se, zatímco z něj vytahuje mé dva objemné kufrý.

„Děkuju, zvládnú to sama.“

„Máte to tu hezký,“ kývne hlavou směrem k Billovu hausbótu.

„Jo, to máte pravdu.“ Bill mi ho sice ukázal na fotkách, ale tohle je poprvé, co ho vidím na vlastní oči.

„Užijte si dovolenou.“ Řidič naskočí zpátky do svého vyhrátého auta a zmizí. Zůstanu stát v přístavu opuštěná.

Dovolenou bych to zrovna nenazývala.

Pořádně se na Billovu loď zadívám. Tak tohle teď bude na nějakou dobu můj domov. Pojmenoval ji *Slunečné dny* a zvolil pro ni krémovou a šedou barvu. Je vidět, že zdlouhavou a poměrně nákladnou renovaci dokončili teprve nedávno. Navzdory tomu, že se dnešní den své pochmurné nálady jen tak nevzdává, tady se všechno blýská novotou. Bratr na svém posledním projektu očividně nešetřil, přesně jak je jeho zvykem. Teď je ale pochopitelně příliš zaneprázdněný na to, aby se přijel na konečný výsledek podívat sám, a tak budu prvním návštěvníkem já. Určitě měl v plánu udělat si tu své víkendové útočiště, ale jak ho znám, k tomu nejspíš nikdy nedorazí. Bill vede vlastní firmu, WJ Design, pro kterou pracuju i já. Jsme tam spolu už léta, vlastně od doby,

kdy ji založil, a já práci se svým starším bráchou prostě miluju. Rodiče nám odešli už před lety a zůstali jsme jen my dva. Možná i proto jsme si vždycky byli tak blízcí.

Billova společnost se specializuje na návrhy interiérů pro hotely, kancelářské budovy a nákupní centra a dovolím si říct, že naše práce je opravdu hodně žádaná. Díky tomu nám ale ve výsledku nezbývá moc času na zábavu. V mém případě by se dalo mluvit alespoň o náznacích společenského života, v tom jeho ani to ne – je neúnavný workoholik. Můj drahý bratr vydělává mnohem víc peněz, než kolik jich dokáže utratit. Prostě na to nemá čas. Teď jsem ale za tenhle jeho bláznivý nápad vděčná, protože bych jinak neměla kde složit hlavu. Když mi Bill navrhl, abych uprchla na jeho loď, měla jsem pocit, že někdo vyslyšel mé modlitby.

Hausbót je tu teď napevno ukotvený, ale tuším, že mi Bill říkal, že ho dříve využívali k přepravě zboží po Temži. To si nedokážu dost dobře představit a každopádně tu po jeho bývalé roli pracovního remorkéru moc známek nezůstalo. Billův tým se na něm pořádně vyřádil a jako mávnutím kouzelného proutku ho přetvořil na hausbót vhodný pro královnu – nebo pro sestřičku, které se život rozpadl na kousky.

Posbírám všechna svá zavazadla a vykročím s nimi na nástupní můstek. Koutkem oka si přitom prohlížím sousední hausbót a nemůžu si nevšimnout, že ten zdaleka tak šikézně nevypadá.

Vchod do Billovy lodi lemují dva vavříny v lesklých ocelových květináčích, které vypadají tak dokonale, až působí téměř jako umělé. A tam, kde se bratrova loď pyšní fajnovým architektonickým zařízením, vítá ta sousedova své návštěvníky plynovou bombou, hromadou dřeva, omšelým zelenožlutým proutěným křeslem, horským kolem a opuštěným nákupním vozíkem. Na molu vedle ní stojí přístřešek stlučený z prken různých druhů a velikostí, který je také až po střechu naplněný dřevem. Nechci nikoho přehnaně kritizovat, ale vedle Billovy přepychově přestavěné lodi ta sousední působí jako pěst na oko.

Skoro by se dalo říct, že to majitelé vedlejšího hausbótu s tím ošuntělým stylem trochu přehnali, protože vypadá, jako kdyby ho poskládali z věcí, které chtěli původně odvézt do sběrného dvora. Proto teď

mezi všemi těmi neposkvřenými víkendovými loděmi tak hezky vyniká. Z boku ho obložili odřenými cedrovými šindeli a jednu stěnu natřeli na fialovo. Okenní rámy nejrůznějších tvarů a velikostí září všemi odstíny modré barvy. Vztyčili tu dokonce i bohatě zdobený totemový sloup vyřezaný z naplaveného dřeva a opřeli o něj kajak. Šindele zdobí další zajímavé vyřezávané motivy: zářící sluníčko, skákající ryba, strom. Ačkoli tahle loď vůbec nezapadá mezi ostatní, které jsou většinou vzhledově k nerozeznání od té bratrovy, musím ocenit její odvážnou svéráznost a osobitost. Asi jako kdyby hipík seděl v kanceláři mezi účetními. Nepotřebujeme snad ve světě plném šedi trochu víc barev? Hlavně to ale neříkejte Billovi. On totiž stejně jako já dává přednost tlumeným odstínům. Ten hausbót, mimochodem jmenuje se *Mořský vánek*, nevypadá, že by v něm momentálně někdo bydlel. Billa se na jeho sousedy ptát nebude, ten určitě ani netuší, že nějaké má.

Ještě jednou *Mořský vánek* zhodnotím pohledem a pak už vklouznu dovnitř. Přesně, jak se dalo očekávat, bratr dokázal udělat divy i s interiérem. Žádné fotky dokončeného díla mi neukázal a těch pár, které jsem viděla předtím, absolutně nenaznačovalo, jaká krása to ve skutečnosti bude. Kdybych neměla tolik vlastních projektů, určitě bych mu s tím ráda pomohla, ale nějak na to nikdy nezbyl čas. Zvládl to k naprosté dokonalosti i beze mě.

Odhodím tašky v předsíni a v zrcadle zahlédnu svůj odraz. Je to dost žalostná podívaná. Větrná foukaná mým dlouhým blondatým kadeřím zrovna dvakrát neprospěla a ty jsou teď zplihlé a jako bez života. Dřív jsem chodila na barvu každých osm týdnů, každé čtyři týdny jsem si je nechávala zastříhnout a alespoň jednou týdně jsem si dopřávala profesionální foukanou. Teď už si ani nevzpomínám, kdy jsem u kadeřnice byla naposledy. Kdykoli se podívám do zrcadla, jako by se z něj na mě díval Bill. Ta podoba se nezapře a v dětství si o nás často mysleli, že jsme dvojčata. Bratr je jen o osmnáct měsíců starší než já, takže jsme si věkově blízko. A nejen to. Sdílíme společný pohled na život a shodneme se i v tom, co máme a nemáme rádi. Oba jsme vysocí, štíhlí a rusovlasí – já s blond melírem a Bill s tím přirozeným, stříbřitým. Také máme oba zelené oči, jenže ty moje ztratily

svou jiskru. Kdysi si jich lidé všímali, hlavně můj manžel. Nyní mám pod očima tmavé kruhy a k tomu pleť bledou jako plátno. Zrcadlům se vyhýbám už celé měsíce. Odráží se v nich příliš mnoho, a já ten pohled nesnesu. Pozoruju linii své čelisti, křivku nosu, prsty přejíždím po dlouhých černých řasách. Vidím svou minulost, přítomnost i budoucnost, jak na mě zírají, a je toho všeho nějak moc. Oči se mi zalíjí slzami, a tak svůj pohled zase rychle odvrátím.

Procházím hlavním obytným prostorem a raději se snažím všechny ty myšlenky zahnat a soustředit se na to, co mě obklopuje. A je tu vážně co obdivovat. Obrovský prostor zalitý světlem. Až vysvitne sluníčko, bude to nádhera. Součástí bílé kuchyňské linky je ohromný sporák Aga v barvě holubí šedi, což je dost úsměvné, protože Bill v životě nic neuvařil. Bratr je navíc ještě gurmán, takže má iPhone určitě plný čísel na ty nejlepší restaurace. Bílý jídelní stůl s patinou bude zřejmě nějaká francouzská starožitnost. Krásně s ním ladí několik rozdílných židlí, každá sice v trochu jiném stylu, ale všechny v jemných barvách moře: růžová, pistáciová, kachní modř, citronová.

Vypravím se směrem k zadní části. Opět mě nenapadají ty správné lodní termíny a netuším, jestli je to příd' nebo zád'. Každopádně je to konec lodi a je odsud výhled na moře. Útulnému obývacímu pokoji vévodí velikánská bledě modrá sametová pohovka a na ní spousta polštářků s námořnickými pruhy. Doplnují ji křesla v eklektickém stylu a já si vzpomínám, jak mi Bill vyprávěl, že se mu je podařilo získat od různých nadějných designérů, tak to ostatně děláme u většiny našich projektů, je-li to možné. Právě to dodává našim interiéřům nádech originality. Každý kousek tady, od nábytku až po umělecká díla na stěnách, byl důkladně vybrán a pečlivě umístěn, což je ostatně jedna z Billových silných stránek. Na jedné stěně visí obří námořní mapy a na druhé velký plakát Seana Conneryho a Ursuly Andressové na pláži. Ona v bikinách dělá stojku a on ji přitom drží za stíhlé kotníky. Je to ikonický obrázek a perfektně se sem hodí.

Před širokými dvoukřídlými dveřmi stojí dalekohled a já neodolám a podívám se do něj. Moc toho ale vidět není, všechno je rozmazané. Až se tu trochu zabydlím, budu mít dost času přijít na to, jak ho správně

zaostřit. Potom chvilku zápolím s dveřmi, ale nakonec se mi podaří jedno křídlo otevřít a dostat se ven na prostornou zadní část paluby. Vítr se utišil a vzduch už není tak chladný jako na trajektu cestou sem, ale i tak tu nehodlám postávat zbytečně dlouho.

Výhled je však přímo dechberoucí. *Slunečné dny* stojí v přístavu přesně v místech, kde se záliv stáčí, takže je z lodi vidět úplně do všech stran. Bill si prostě umí vybrat to správné místo. Právě teď je příliv a já před sebou v ústí přístavní zdi vidím kruhovou a zádumčivě se tvářící pevnost, která je momentálně zahalená nízkou oblačností. Vypadá to, že se na vodě vznáší jako prelud. Po levé straně kotví řada lodí, zřejmě nějaký jachtařský klub. Hned vedle stojí namodro natřená bouda, vypadá jako nějaká restaurace, kde prodávají čerstvé mořské plody. Z druhé strany jsou další plachetnice a hausbóty a nic dalšího. Přede mnou jen moře, rackové kroužící ve vzduchu a robustní pevnost.

Na palubě stojí jídelní stůl se čtyřmi židlemi a já už se vidím, jak si tady budu ráno dávat snídani nebo si čist, tedy pokud se počasí trochu umoudří. Za ním je malá rampa, která vede k dřevěnému pontonu nad vodou a na něm dvě fungl nová lehátka z teakového dřeva.

Kromě mužské postavy v neoprenu pádlující na paddleboardu nevidím v přístavu živou duši. Je mi zima, jen když se na něj dívám. Tihle pobřežní týpci budou nejspíš o dost odolnější než my slaboši z města. Já bych do té tmavé ledové vody nevlezla ani zanic. Vždyť mně se do moře nechce, ani když jsou venku tropická vedra. Ještě chvilku ho pozoruju, jak ladně klouže po klidné vodní hladině, a pak se zase radši vrátím dovnitř. Tohle není nic pro mě. On ale vypadá, že si to pěkně užívá. Každý holt máme to svoje.

Když dostatečně prozkoumám tohle patro, vezmu znovu všechny svoje kufry a zamířím dolů do ložnic. Jsou tady sice jen dvě, zato ale velkorysých rozměrů. Druhá ložnice je zatím prázdná a čeká na dokončení. Hlavní ložnice je samozřejmě nádherně zařízená. Bratr má fakt dokonalý vkus a cit, ale je bohužel dost vybíravý a to je zřejmě ten důvod, proč je ve svých téměř čtyřiačtyřiceti letech stále rezolutně svobodný. Obávám se, že jen málokdo by dokázal splnit jeho náročné

požadavky. Pořád sice vyhrožuje, že to tady pronajme, ale podle mého by sem žádné cizí lidi pouštět nechtěl.

Hlavní ložnice je ta nejvzdálenější místnost od přístavní silnice a je z ní výhled na moře. Všechna okénka tady dole jsou tradiční kulatá, takže si tu člověk opravdu připadá jako na lodi. Atmosféra interiéru je svěží a mořské motivy vůbec nepůsobí kýčovitě. Bílý rám postele doplňuje nažehlené běloučké povlečení a bledě modré tvídové polštáře, z nichž některé zdobí jemné, ručně vyšité vzory mušlí. Přes postel je ležérně, ale pečlivě naaranžován těžký přehoz v barvě královské modři. Po stranách postele stojí dva noční stolky z neopracovaného dřeva a na nich skleněné lampičky s bílými stínítky. Před bílým toaletním stolem je stolička Louis Ghost designéra Philippa Starcka a určitě to bude originál, žádná kopie. Všechno je tu naprosto perfektní a nádherné.

Když se tak kolem sebe rozhlížím, musím uznat, že se mi tu moc líbí. Určitě tady budu spokojená – výraz „šťastná“ bych si asi použít netroufla. Neříkám, že by se mi hned nějak výrazně ulevilo, ale zbavila jsem se aspoň částečně té tíhy, která se mi usídlila na srdci a v hlavě. Možná k tomu vážně stačí jen čerstvý mořský vzduch a pár kousků kvalitního designového nábytku. Už to bude pěkná řádka let, co nebydlím sama bez přítomnosti jiné osoby v domě. V tomhle případě vlastně na lodi. Jediné, co tady uslyším, bude uklidňující a hypnotizující šplouchání vln o trup lodi. Třeba bych tu mohla znovu nalézt ztracenou chuť žít. Bůhví jaký půvab skýtá absolutní samota.

Vtom prudce bouchnou vchodové dveře a neznámý hlas vykřikne: „Čaukyyy!“

Kapitola 3

„Co to ksakru je?“ zanařádám si sama pro sebe. K smrti mě to vyděsilo. Bill mi neřekl, že má klíče i někdo jiný. Nebo jsem snad nechala otevřené vchodové dveře?

„To jsem já!“ ozve se další výkřik.

Opouštím zavazadla i záměr si je vybalit a po dvou vybíhám schody nahoru, abych se podívala, kdo mi tady narušuje moje soukromí. V kuchyni stojí žena kyprých tvarů s vlasy odbarvenými do tak světlého odstínu, že už to víc asi nejde. Zářivější rudou rtěnku jsem také nikdy neviděla. Svítí jako neon. Na sobě má džegíny s leopardím potiskem a celkově to působí, jako by se ji snažil spolknout hroznýš. Spárovala je s jakýmsi lehkým bílým hadříčkem s tak nebezpečně hlubokým výstřihem, že se jí z něj větší část bujného dekoltu dere ven. Outfit doplnila červenými lodičkami na závratně vysokém podpatku. Výrazným červeným odstínem září i její několikacentimetrové nehty. V černých kalhotách a šedé košili si připadám tak nějak nevýrazná, ale je pravda, že jsem v poslední době starost o svůj vzhled trochu upozadila. Tahle ženská musí být o dobrých dvacet let starší než já, a přece je o dost atraktivnější – i když tak trochu divokým způsobem.

Vypadá to, že je odhodlaná nacpat mi ledničku nákupem z tašky s nápisem *Nakupování je moje kardio*.

„Mám tady pro tebe jen pár drobností, zlato,“ zašvitoří, jako kdybychom byly nejlepší kamarádky. „Abys měla nějaký základ do začátku. Sýr, hummus, vepřový koláč – jídlo bohů – a salát.“ Zakřením se na balení se třemi ledovými saláty. „I když já sama zelenině zrovna nefandím.“ Rukou si přejede přes svoje křivky. „Určitě je ti jasné, že se salátům vyhýbám obloukem. Doufám, že nejsi veganka. Další z těch vychrtlejch holek. V kredenci je bochník chleba, tak si koukej dát nějaké pořádné sacharidy, miláčku. Jsi hubená jak lunt.“

Já na ni jen vyjeveně zírám. Kdo to k čertu je?

„Šálek čaje, zlatíčko? Zdáš se mi nějaká unavená.“ Vezme do ruky konvici. „Jak ho máš ráda? Černý, nebo s mlékem? Přinesla jsem i cukr.“ Vezme obojí do ruky, abych se podívala. „Ty ale nevypadáš, že bys sladila.“

Vyndá ze skříně dva hrnky a zapne konvici. Na ruce se jí rozcinkají desítky náramků, až mi z toho zvuku běhá mráz po zádech.

„Promiňte,“ ozvu se nesměle, když se mi konečně vrátí hlas. „Vy jste kdo?“

„Marilyn.“ Podívá se na mě, jako kdyby se divila, že to nevím. „Dostala jsem jméno po Marilyn Monroe.“ A aby ji napodobila, zhoupne se v bocích a našpulí rty. „Moje máma byla její velká fanyinka. Já jsem ale McConaughyová.“

„A tady jste proč?“

„Pracuju pro Billa,“ dodá, jako by mi to mělo být naprosto jasné. „Uklízím tady po dělnících a tak. Poprosil mě, abych na tebe dohlídla, až tady budeš.“

„Vážně vás o to požádal?“ Pak si to s ním po telefonu vyřídím.

„Asi ti to zapomněl říct. Ten kluk je v jednom kole. Ještě jsem nepoznala nikoho, kdo by toho měl tolik jako on. Honí se, až má jazyk na vestě. Sem tam, musí být úplně všude! Ale tohle hnízdečko se mu vážně povedlo.“ Obdivně se rozhlédne kolem sebe. „Skoro se vším jsem mu tady radila já.“

Napadá mě, že kdyby tomu tak skutečně bylo, nejspíš by tu všude kolem byly leopardí vzory.

„Víte, Marilyn,“ začnu opatrně. „Moc ráda vás poznávám, ale já jsem sem přijela vlastně jen proto, abych mohla být načas *úplně sama*.“ Snažím se, aby to vyznělo co nejzdvořileji. „Nevím, na čem jste se s Billem dohodli, ale jsem si jistá, že to tu v pohodě zvládnou.“

„Mnou se nenech vůbec rušit,“ ujistí mě Marilyn, zatímco vypíná vařící konvici. „Ani nebudeš vědět, že tady jsem. Budu tichá jako myška. Jen sem každý den na chvilku zaskočím, proběhnu se tu s vysavačem a tak.“

Jen při tom pomyšlení mě jímá hrůza. „Vůbec se nechystám dělat tu nějaký velký nepořádek a bez problému si po sobě zvládnou uklidit sama.“

„O tom vůbec nepochybuju, zlato. Ale Bill je tvůj velkej brácha a jenom si přeje, aby o tebe bylo postaráno. Dělají to i všechny moje děti. Prostě se o sebe navzájem starají. Tak to v rodinách chodí.“

To je sice pravda, ale někdy ti právě ti, kdo by tě měli mít nejraději, způsobí tu největší bolest, povzdechne si v duchu.

„S čím chceš ten čaj?“

„Já vůbec žádný čaj nechci.“

„Ale chceš. Šálek čaje nikdy nikomu neuškodil. S mlékem, bez cukru?“

„Tak jo.“ S některými věcmi v životě se prostě bojovat nedá.

Marilyn McConaughyová, která Marilyn Monroe nezapře, mi podá hrnek čaje, o němž si nejsem ani jistá, jestli ho vůbec chci, a usadí se za kuchyňským stolem s tím svým.

Má milou tvář a snědý odstín pleti zřejmě vykouzila za pomoci samoopalovacího krému.

„Tak pojď se ke mně posadit,“ poplácá na židli vedle sebe. „Musíš být po té dlouhé cestě pěkně unavená. Sedni si.“

Ani o tom se s ní zřejmě nemá cenu dohadovat.

Přestože bych cestu sem mohla jen stěží označit jako náročnou, uvědomím si, že jsem skutečně unavená, a to nejen po duši, ale i po těle. Šálek čaje není nakonec zas tak špatný nápad. Zdálo by se, že útěk z domova jednoho dost vyčerpá. Posadím se ke stolu naproti mé tak trochu nevyžádané společnosti.

„Ten čaj je výborný.“ Pokusím se o úsměv. „Děkuju.“

„Co se týče přání ostatních lidí, mám přímo jasnovidecký schopnosti,“ pochlubí se s moudrým pokývnutím hlavy.

O tom vůbec nepochybuju.

Zdá se, že Marilyn už asi nepřesvědčím, že ji tady nepotřebuju. Ale jen co budu mít možnost promluvit si s Billem, hned mu vysvětlím, že ji musí poslat pryč. Určitě to myslel dobře, ale přesto si nepřēju, aby sem každý den někdo „zaskočil“. Hlavně ne někdo tak ukecaný jako Marilyn. Přijela jsem, abych tu měla od všeho pokoj a znovu se tu pokusila najít svůj vnitřní klid.

„Povím ti všechno o našem krásném ostrově, aby sis to tady pořádně užila. Znáš tu ta nejlepší místa a můžu ti je doporučit.“

„Já měla v plánu jen odpočívat a číst si,“ snažím se oponovat. „Užívat si klidu.“

Marilyn se na mě podívá, jako kdyby to byl pro ni naprosto neznámý pojem. „Nesmysl. My tady máme úplně *všechno*. Budeš zírat. Máme dokonce i česnekovou farmu.“

„Jasně.“

„Dokonce dělají i česnekovou zmrzlinu.“

Jak jsem se bez ní mohla doposud obejít?

„To je taková síla, že se ti z toho zježí chlupy na prstech.“

„Myslím, že se říká chlupy na zádech.“

„Ty máš snad chlupy na zádech?“ zeptá se nevěřícíně.

Nemyslím si, že by mi v mé situaci pomohly chlupy na zádech nebo na prstech. Naopak, nadbytek tělesných chloupků na nežádoucích místech by mé utrpení jen umocnil.

Potom se ale celá rozněží. „Neprocházíš náhodou nějakým těžkým obdobím? Mělo mi to hned dojít. Za tím bude nějaký chlap, to je jasný jak facka. O tom já něco vím. Proč bys tady jinak byla sama? Taková nádherná ženská, a vypadáš jak uzlíček nervů. V těch krásnejch zelenejch očích jako by nebyla žádná jiskra.“

V tomhle období mám pořád slzy na krajíčku a teď už se zase derou ven. Snažím se spolknout emoce, které mi uvízly v hrdle. „Prostě jen potřebuju být chvíli sama,“ opakuju. „*Úplně* sama.“

Marilyn se ke mně nakloní a pohládí mě po ruce. Přimhouří oči a vlídně řekne: „Neboj se, miláčku. Jako bych tu ani nebyla.“

Kapitola 4

Zatímco spěšně dopíjím čaj, Marilyn mi vypráví o všem, co se dá na ostrově dělat. Všechno vyjmenovává způsobem, na který by byla pyšná každá turistická kancelář. Kromě česnekové farmy, kterou si nesmím nechat ujít, je tu prý Osborne House, někdejší výletní sídlo královny Viktorie, nebo maják Needles a spousta dalších zásadních turistických zážitků, na kterých Marilyn trvá. Všechny ty informace mi jdou jedním uchem tam a druhým ven. Nemám v úmyslu trávit svůj čas tady prohlídkami památek – i když vlastně nevím, co přesně se tu chystám se svým časem dělat. Když se na chvíli odmlčí, aby se nadechla, hned té příležitosti využiju.

„Musím si ještě vybalit,“ řeknu spěšně a vstanu od stolu. „A musím vám dát peníze za ten nákup.“

Mávne nad tím rukou. „S tím si nedělej starosti. Prašule mi tady dává brašule,“ rozesměje se. „To se mi povedlo, co?“

To jo. „Tak ještě jednou děkuju za ten čaj.“

„Můžu ti udělat něco k obědu?“

„Já zatím nemám hlad, děkuju. Možná se půjdu projít, dokud je ještě světlo.“

„Na konci dalšího zálivu, Sandy Cove, najdeš na pláži příjemnou kavárnu. Je to tam malinký, ale s venkovním posezením. Skvělý jídlo. Tady tam chodí úplně všichni. Pěšky to trvá jen chvíli. Dneska je sice trochu zima, ale aspoň ti zčervenají tvářičky.“

„Půjdu se projít, jen co si tady srovnám svoje věci.“ To by mi vlastně nemělo trvat moc dlouho, protože jsem si s sebou skoro nic nevzala.

„Dobrá.“ Marilyn se také zvedne. „Tak já se tady do toho pustím.“

„Ale to vážně není nutné. Je to tu jak ze škatulky. Celá loď se jen blýská. Podařilo se nám ušpinit jen dva hrnky a ty snad zvládnu umýt sama.“

Marilyn mě postrčí směrem ke schodům. „To nechej na mě, mladá dámo. Ty si běž vybalit a radši si chvilku odpočiň. Budu jak myška, ani o mně nebudeš vědět. Až to dodělám, zabouchnu za sebou.“

Jakýkoli odpor by byl marný, a tak jen řeknu: „Děkuju.“

„Cokoli budeš potřebovat, stačí jen říct.“ Marilyn se na mě znepokojeně usměje.

Zamíří ke dřezu a já mizím do své ložnice v podpalubí – snad se tomu tak skutečně říká.

Položím kufry na postel a dnes už podruhé zahlédnu svůj odraz v zrcadle. Tentokrát v tom u toaletního stolku. Marilyn má pravdu. Vážně vypadám jak uzlíček nervů. V obličejí jsem bledá a ta šedá košile mi moc barvy nepřidává. Nikdy mě ani nenapadlo oblékat se jako Marilyn, ale možná bych trochu barev ve svém životě potřebovala. Ani se nedivím, že se na mě dívala s takovou lítostí. Raději zrcadlo otočím čelem ke zdi.

Slyším, jak nahoře s něčím šramotí a podpatky klapě o dřevěnou podlahu. Hned jak odejde, zavolám Billovi. Nedokážu ji tady vystát. Je na mě příliš svérázná. Příliš neomalená. A příliš hlučná. Vlastně mluví bez přestání a už po našem prvním setkání jsem pochopila, že nemám šanci ztlumit její projev na přijatelnou úroveň. Musím se s ní rozloučit.

Hodím pár věcí do šuplíku, a najednou jsem úplně bez energie. Lehnu si na postel. Začíná mě bolet hlava. To se mi poslední dobou stává pravidelně. Někdy mám pocit, že mám v mozku tolik myšlenek a tak málo místa, kam bych je mohla naskládat. Narážejí zevnitř do lebky, bojují o místo, tlačí se mi na zátylek a jsou připraveny vytrysknout ven jako gejzír bolesti. Mám na to někde prášky, ale jsem tak unavená, že ani nedokážu vstát, abych je hledala. Zavřu oči. Snažím se nevnímat klapot Marilyniných podpatků a místo toho se naladit na uklidňující zvuky moře.

Konečně se mi podařilo trochu zklidnit dech a oční víčka mi začínají těžknout. V tom momentě Marilyn zapne vysavač. Věřte mi, na Billově lodi není co vysávat. Nikde tu neleží ani smítko prachu. Snad jí to bude trvat jen minutku, nanejvýš pět. Zatnu zuby a vyčkávám, až

s tím přestane. Zatímco s vysavačem kolem sebe do všeho naráží, já se znovu pokusím o pravidelný a hluboký dech, a když už to vypadá, že se mi podaří dosáhnout transu, začne Marilyn přes zvuk vysavače zpívat *Jolene*. Tak tuhle písničku bych nechtěla slyšet ani ve chvíli, kdy je mi veselo, natožpak teď.

S podrážděným zamručením sáhnu po kabelce a vytáhnu z ní sluchátka. Zapojím je do iPhonu a přepnu na tu nejvíc uklidňující hudbu, jakou v něm dokážu najít, ale není mi to nic platné. Pořád ještě soupeřím s Marilyn, která radostně napodobuje Dolly Partonovou. Vzdávám pokus se sluchátky a jen tam tak ležím a skřípu zuby, zatímco ona plynule a na plné pecky přechází na *Islands of Stream*, a dokonce se jí daří trefit jeden tón ze tří. A pak, když už si myslím, že začnu sama kvílet jak meluzína, řev vysavače utichne a s ním i Marilyn. Úlevně si vydechnu a snažím se uvolnit sevřenou čelist.

Za chvílku Marilyn zakřičí: „Uvidíme se zítra ve stejnou dobu, zlatíčko! Nechala jsem ti tu na sebe číslo, kdybys potřebovala, abych cestou něco vyzvedla! Klidně mi cinkni. Tak pááá!“

Potom se ozve bouchnutí předních dveří a loď, ač je dost robustní, se zachvěje.

Třesoucím se hlasem dlouze a úlevně vydechnu: „Ty krásu. To byla smršť.“ Musím zavolat Billovi, aby mě té ženské zbavil. Nikoho takhle plného života, tak šťastného teď prostě nezvládnou.

Pak ale začnu samu sebe litovat a rozbřečím se, protože nakonec nikdy nevím, co jiného mám dělat.

Kapitola 5

Poté co jsem si na chvilku zdřímala a dala se zase trochu dohromady, se vrátím zpátky na horní palubu. Schoulím se na pohovku v obýváku a nohy si zabalím do měkoučké deky. Je mi věčně zima, jako kdyby mi v těle neproudila žádná krev.

Zapnu telefon a najdu v něm sedmnáct zpráv, z toho jen jednu od Billa.

Vymažu všechny ostatní a zavolám Billovi zpátky. „Ahoj brácho.“

„Takže jsi dojela v pohodě,“ řekne. „Zrovna jsem si začínal dělat starosti.“

„Zavolala bych ti hned, jak jsem dorazila, ale trochu jsem se zapovídala s Marilyn. Nebo spíš ona se zapovídala se mnou,“ upřesním.

„No jo. Úplně jsem ti to zapomněl říct. Marilyn je skvělá, co? Teda trochu ukecaná.“

„Trochu moc.“ Doufám, že mu neunikl nesouhlasný tón v mém hlase. „Nepotřebuju, aby mě tady někdo hlídal, Bille. Nepotřebuju s nikým ‚kecat‘. Potřebuju klid. A ještě lepší by bylo ticho.“ Přitisknu kolena k sobě. „Jsem úplně v pohodě.“

„Nejsi,“ zaprotestuje. „Jinak bys byla se mnou tady v práci a pomáhala mi připravovat prezentaci té přestavby hotelu, na které právě děláme.“

Srdce mi sevře pocit viny. „Nechala jsem tě úplně na holičkách.“ Bill je tak zlatý, že vzal všechno na sebe, zatímco já si tady lížu rány, a z toho pomyšlení je mi těžko.

„To teda jo. Ale v pohodě. Chápu to a chci, abys ten čas využila a dala se dohromady. Zůstaň tam tak dlouho, jak budeš potřebovat. Jakmile budeš připravená naskočit zpátky do hry, budeme tě tu čekat.“

„Jsi na mě tak hodný.“ Stačí, abych jen mluvila se svým bratrem, a už mám zase oči plné slz. „Žádný jiný zaměstnavatel by mi něco podobného netoleroval.“

„V první řadě jsem pořád ještě tvůj brácha, až potom zaměstnavatel. Nepřeju si nic jiného, než abys byla zase šťastná.“

„Tak to si momentálně nedovedu ani představit.“

„Nikdy nevíš, co na tebe čeká za rohem,“ povzbudí mě Bill. „Ať už dobrého, nebo špatného. Ještě je moc brzo.“

Tohle říkají všichni. Už to nemůžu poslouchat.

„Hlavně si odpočiň a na chvíli vypni,“ radí mi dál Bill. „Dělej jen to, co se ti chce.“

„Mám tě moc ráda. Co bych si bez tebe počala?“

„Pojďme se po tom radši nepídit.“ Po chvíli váhání se opatrně zeptá: „Ozval se ti Chris?“

„Nechal mi na telefonu moře vzkazů, ale já s ním nechci mluvit.“

„Dřív nebo později budeš muset.“

Bill má jako vždy pravdu. „Ted' to ale ještě nejde.“

„Volal i mně, ale taky jsem mu to nevzal.“

„Neřekneš mu, kde jsem?“

„Samozřejmě že ne. Ale až si s ním promluví, má se na co těšit.“

„Šetři dech.“ Chris slyší jen to, co slyšet chce.

„Stejně je úplně mimo,“ prohlásí Bill našťvaně.

„To víme jenom já a ty,“ snažím se ho uklidnit. „Chris bude nejspíš jiného názoru.“

Slyším, jak na Billa někdo mluví, a on omluvně řekne: „Promiň, budu muset končit, Jodie. Nepotřebuješ ode mě ještě něco?“

„Zruš Marilyn,“ řeknu prosebně.

„Kdepak. Je fajn. Zvykneš si na ni. Chci, aby na tebe dávala pozor.“

Nesouhlasně zasyčím, jako když jsme byli ještě děti. „Není fajn. Je otravná.“

„Dej jí šanci,“ řekne prosebně bratr. „Udělej to kvůli mně.“

Bill se o mě vždycky staral. Byl to ten nejlepší starší brácha, jakého jsem si mohla přát. Byl můj ochránce, můj šampion. Ale ani Bill mě nedokázal ochránit před tím, co se stalo.

„Neboj, nekopnu tady do sebe každý den lahev vodky,“ ujišťuju ho.

„To rád slyším.“ Někde za ním se ozve cinkání klíčů.

„Promiň, ale už fakt musím. V pět máme obchodní jednání.“

„O co jde?“

„O ten velký projekt ‚zeleného‘ hotelu. Tohle je první osobní schůzka. Vyvíjí se to dobře.“

Ráda slyším, že se něco pohnulo. Přihlásili jsme se s nabídkou na interiérový design jednoho skvělého nového eko hotelu, který by se měl stavět v oblasti národního parku New Forest. Vypadá to naprosto úžasně. Projekt se na dost dlouhou dobu zdržel, protože se čekalo na získání stavebního povolení a to je pěkně zdlouhavý proces. „Na tomhle bych vážně chtěla pracovat.“

„Tak se tam koukej dát co nejrychleji zase dohromady,“ poškádlí mě.

„Mám tě ráda,“ zopakují mu ještě jednou. „Díky za všechno.“

„Jak se ti vůbec líbí loď? Bomba, co?“

„Je to nádhera. Asi ten skvělý vkus máme v rodině.“ To se ale nevztahuje na výběr mužů. V tomhle ohledu jsme na tom s Billem stejně. Pokud se nemýlím, žádný bratrův vztah nevydržel déle než rok. V průběhu let se po jeho boku objevilo několik partnerů, do kterých jsem vkládala velké naděje, ale Bill je v tomhle směru hodně náročný a taky je workoholik. Ani jedno z toho není pro vztah ideální. Teď už si nejspíš zvykl na to být jen sám za sebe.

„Vážně se ti to moc povedlo.“

„Jo. Jednou bych se tam taky rád zajel podívat.“

„Myslela jsem, že to bude tvoje letní víkendová zašívárna. Nebo tu budeš pořádát večírky.“

„To mám pořád ještě v plánu,“ ujistí mě Bill. „Uvidíme, jak se to všechno bude vyvíjet.“

Tím chtěl říct, že se přes léto nikam nedostane. Jestli se já do té doby nevrátím do kanceláře, bude muset nepřetržitě pracovat. Nejhorší na tom všem je právě to, že jsem Billa zklamala. Teda, tohle není to nejhorší, ale to vy zatím nevíte a já nejsem ve stavu, abych se pouštěla do nějakého dalšího vysvětlování.

„Proč ale právě *Slunečné dny*?“ Ještěže nevidí, jak nad tou volbou krčím nosem. „Myslela jsem, že vybereš něco víc cool, víc k tématu.“

„Tak ji pojmenoval předchozí majitel a změnit lodi jméno podle všeho nosí smůlu.“

„Vážně?“

„Fakt. Když to uděláš, musíš potom projít nejrůznějšími rituály. Jakýmsi očistným obřadem, aby sis usmířila mořské bohy.“

„To ti nakukala Marilyn, že jo?“

„No jasně.“ Bill se rozesměje. „Marilyn ví úplně všechno. A zná úplně všechny.“

To mám teda štěstí.

„Promiň, ségra. Vážně už musím letět. Všichni na mě čekají.“

Kanceláře WJ Design se nacházejí v módní čtvrti Shoreditch a jsou opravdu velmi nóbl – což je koneckonců pro designérskou firmu nezbytné. Hlavnímu patru vévodí obrovský stůl v industriálním stylu, který je doplněný židlemi z broušené oceli, každé ráno tu máme společnou firemní snídani. Zbytek kanceláře je otevřený prostor a jenom já s Billem, jakožto vedení společnosti, tu máme vlastní kanceláře, což jsou vlastně takové skleněné kukaně postavené šikmo k sobě.

Máme štěstí na skvělý tým loajálních zaměstnanců a Bill jim teď bude muset oznámit, že tu nějakou dobu nebudu. Určitě to vědí, nebo to alespoň částečně tuší, a všichni budou soucitně přikyvovat. Zároveň je to ale bude dost štvát, protože to pro všechny znamená extra pracovní zátěž. Tým interiérového designu teď bude muset dřít až do pozdní noci a všechno to bude jenom moje vina.

Tělem mi projede osten lítosti, že tam s nimi nemůžu být, ale momentálně to prostě nezvládnou. Je toho na mě moc. Všeho je nějak moc.

„Zase ti brnknu,“ řekne Bill. „Budu tě teď kontrolovat každý den.“

„Nic jiného bych ani nečekala.“ Srdce se mi sevře lítostí. „Děkuju ti, že jsem sem mohla přijet. Nevím, kam jinam bych se poděla.“

„Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Časově to naštěstí vyšlo úplně perfektně. Už se nemůžu dočkat, až sám uvidím finální podobu. Dej mi vědět, kdy se na to budeš cítit, a já se pokusím přijet na víkend.“

„To bych moc ráda. Jsi jediný člověk, který mi bude chybět.“ I když to není tak docela pravda. Ještě je tady moje nejlepší kamarádka Della. Bez ní budu taky úplně ztracená. Až se dozví, že jsem odjela, aniž bych jí to řekla, bude pěkně naštvaná. To je ale další telefonát, na který teď nemám sílu.

„No, budeš nám tu všem chybět. Musím jít,“ ukončí náš hovor Bill. „Mám tě moc rád.“

I když všem tvrdím, že chci být sama, Bill mi chybí víc, než bych si kdy dokázala představit, a vůbec se mi nechce telefon položit.

Jakmile to udělám, nevím, co si sama se sebou počít. Vráťím se do zadní části lodi a výhled je teď zase úplně jiný. Osamělý paddleboardista zmizel, lodě připlouvají a odplouvají a příliv už opadá. Slunce pozvolna klesá a já stojím a s úžasem ten západ slunce sleduju. Je to naprosto úchvatná podívaná. Zlatavá záře se rozlévá obývacím pokojem a sluneční paprsky se šíří do všech stran a barví okolní mraky do broskvového odstínu. Nepřestanou, dokud se dozlatova nerozzáří celá obloha.

„Ty jo,“ povzdechnu si. „To je pastva pro oči.“

Když slunce konečně zmizí za obzorem a padne soumrak, uvědomím si, že jsem ještě nejedla. Kavárna, kterou mi Marilyn doporučila, už bude nejspíš dávno zavřená. Porozhlédnu se tedy v ledničku, co mi tady nechala. I když jsem si na ni před Bilem tak stěžovala, stejně to od ní bylo moc milé. Teď jsem vděčná za to, že tu mám chleba a sýr a můžu si připravit rychlý toust.

Mám výčitky, že jsem se k Marilyn moc hezky nechovala, a tak jí napíšu zprávu:

Děkuju za všechno to jídlo, hodilo se. Jodie

Ve vteřině odpovídá: *Moc ráda, zlatíčko. M. :-)* a následuje řada naprosto nahodilých emotikonů: srdíčko, pudl, sněhulák, dvě skleničky šampaňského a ryba. Plus asi deset dalších obrázků, které ani nedokážu identifikovat.

Odnesu si toust ke kuchyňskému stolu a začnu z něj uždibovat. Chut' k jídlu nemám, ale stejně se snažím jíst pravidelně. Dřív jsem jídlo milovala, jenže teď mi všechno chutná jako piliny. Jím jen proto, abych zůstala naživu, a přiznávám, že ani to už mi nedává moc velký smysl.

Po chvíli si uvědomím, že tu sedím potmě, a rozsvítím světlo v kuchyni. Přitom si všimnu, že se na vedlejší lodi taky svítí. Takže tam přece jen někdo bydlí. Postavím se stranou ke kuchyňskému oknu, aby si sousedé náhodou nemysleli, že je špehuju, i když je to vlastně pravda.

Blíží se noc a přede mnou už není nic než jen temné moře. Odnesu si zbytek večere před televizi a bezmyšlenkovitě si pustím pořad *Celebrity Antiques Road Trip*.

Přesně tohle potřebuju. Žádné povídání, žádná společnost, žádný stres. Ani minulost nebo budoucnost, jen přítomnost. Pouze já a moje myšlenky.

Marilyn mi pošle další vzkaz: *Dneska večer dávají Čtyři svatby a jeden pohřeb. Nejlepší film všech dob. Hugh Grant je prostě k sežrání. M. :) :-)* :-)
Následuje žába, kanadská vlajka, surfující muž, tři pandy a sklenička vína.

Kroutím hlavou, naprosto zmatená. Pak mě ale napadne: To poslední není zas tak špatný nápad.

Kapitola 6

Vůbec se mi nedaří usnout. Ostatně, to není nic nového. Pořádně jsem se nevyspala už celé měsíce. A tak jsem se, jak mi bylo doporučeno, až do noci dívala na *Čtyři svatby a jeden pohřeb*. Co jiného jsem měla dělat? Marilyn se na to určitě bude vyptávat. Musím uznat, že i když to není zrovna můj oblíbený žánr, film se mi líbil. Probrečela jsem ho skoro celý, včetně vtipných pasáží.

Teď tady ležím, jsem vzhůru a naslouchám vrzání a sténání *Slunečných dnů*, jak se s měnícím se přílivem zvedá a zase klesá na kotvících sloupech. Když začne okénkem dovnitř pronikat světlo a rozkřičí se rackové, vstanu.

Na mobilu mám další zprávy, většinu z nich od Chrise, ale já je všechny vymažu, aniž bych je četla. Jednu mi nechala i Della, a tak si slíbím, že jí později zavolám. Určitě má o mě strach, když jsem tak narychlo zmizela a ani jí o tom neřekla. Voda ve sprše teče teplá a zdá se, že je jí dost. Tohle asi bude mít na starost Marilyn, protože mě ani nenapadlo se podívat, kde se teplá voda nebo topení ovládá. Na lodi je teplo, takže předpokládám, že je zapnuté i topení.

V momentě, kdy vyjdu ze sprchy, se ozve Marilynino „Čaukyyy!“, a jak prudce vstoupí na loď, mírně to se mnou škube.

Abych oddálila nevyhnutelnou snahu o hovor, dávám si s oblékáním načas a vůbec poprvé si uvědomím, jak na mně všechno oblečení visí. Potom se odvážím jít nahoru. Marilyn už hospodaří v kuchyni. Dneska je od hlavy až k patě celá v barvě paví modři. Má na sobě kombinézu s odvážným exotickým potiskem a vyobrazením džungle a papoušků. Jedinou výjimkou jsou žluté lodičky na vysokém podpatku, které pro změnu zase ladí s gumovými rukavicemi na jejich ruku. Moje oči se snaží vrátit zpátky do důlků. Tolik barev hned po ránu je pro mě šok.